

Timóteo, 22 juni 2011

Beste lezers.

Vrij plotseling is onze Braziliaanse vrijwilligster Dáda overleden. Dat was een grote schok voor ons. Vrijdagavond, 17 juni, heb ik nog met haar doorgebracht in het ziekenhuis. (hier in BR moet er constant iemand van de familie of vrienden bij de patiënt blijven) Ik had haar zus gezegd dat die wel even naar huis kon gaan want misschien moest zij daar de nacht wel doorbrengen. Dat wisten we nog niet. Na een bloedonderzoek en 2 röntgenfoto's waarbij ik haar begeleid heb, had de dokter mij meegedeeld dat het om een infectie ging maar het niks ernstigs was. Wij hoefden ons volgens hem niet druk te maken. Om 23.30u kwam haar zus weer terug en ging ik dus weer weg. 's morgen vroeg om 5 uur (zaterdagochtend) was ze in coma geraakt. 's Middags werd medisch geconstateerd dat ze geelzucht opgelopen had. Dáda had al een slechte gezondheid vanwege verschillende oorzaken, ze was dus al niet zo sterk. De familie had gevraagd of ik met haar wilde bidden. Dat heb ik natuurlijk gedaan alhoewel ik in mijn hart duidelijk ervoer dat het Gods tijdstip voor haar was. Ik ben erg blij dat ik maandag de gelegenheid tot een bezoek gehad heb want vóór het gebed heb ik nog veel dingen tegen haar kunnen zeggen. Ik denk dat ze ons wel heeft kunnen horen. Ik heb vooral van de gelegenheid gebruik gemaakt om al onze liefde- en dankgevoelens m.b.t. haar uit te drukken. Dat ging wel onder tranen maar dat geeft niet, beter zo dan niet de gelegenheid gehad te hebben. Daarna heb ik met haar gebeden. Een uur nadat wij van Dáda haar kamer zijn vertrokken is ze overleden.

Dit aan de kinderen te vertellen was weer een andere opgave die zeer zeker ook niet gemakkelijk was. De kinderen wisten dat het heel slecht ging met tante Dáda want ik hield hun sinds zaterdagmiddag van alle ontwikkelingen op de hoogte. Zondagavond had ik al tegen hun gezegd dat we ons moesten voorbereiden want dat ik sterk de indruk had dat ze zou komen te overlijden. Dus we hadden al een stukje "pad" bewandeld wat op het moment dat ik het definitieve bericht mee moest delen, hielp. Wij hebben alle kinderen in onze huiskamer verzameld, ik heb hun er aan herinnerd hoe belangrijk tante Dáda voor ons was en wat ze allemaal voor ons gedaan had. Sinds de start van het semi-internaat in 2009 kwam ze 3 keer in de week vast en daar buiten om kwam ze wanneer zij zelf meende dat het nodig was. Daarvoor kwam ze 2 keer in de week en ook wanneer zij meende dat het vaker nodig was.

Dinsdag zijn we met de oudere kinderen naar de begrafenisdienst gegaan. Haar voorganger had mij gevraagd iets tijdens de begrafenisdienst te zeggen maar dat vond ik te moeilijk. Dus dat heb ik aan João overgelaten. Ook heeft Pr. Ednilson de gelegenheid gekregen en hij heeft ook een woord gesproken. Het was allemaal erg verdrietig maar tegelijkertijd erg mooi. Het was een mooie met evangelisatie bezaaide begrafenisdienst. Zowel João als Pr. Ednilson hadden bemerkt dat dit plotselinge gebeuren mij allemaal meer aangedaan had dan in eerste instantie misschien te verwachten was. Daarom had Pr. Ednilson een 20-tal gemeenteleden (van onze gemeente) gevraagd naar de begrafenisdienst te gaan om op die manier mij te ondersteunen. Dat is mooi hé, ik heb me door de rest van mijn geliefde broeders en zusters dus ook goed omringd en gesterkt gevoeld.

Vandaag zijn we weer een dag verder. Het ligt me allemaal nog zwaar op het hart maar ik weet en ervaar dat Gods Heilige Geest onze Trooster is. In de HERE kunnen wij onze kracht putten. Gelukkig, wat een genade.

Hartelijke groeten en Gods zegen voor allen,
Netty.